

prof. dr hab. Magdalena Blum
Akademia Muzyczna im. Karola Lipińskiego
we Wrocławiu,
Katedra Kameralistyki

Wrocław, 10. stycznia 2025 r.

RECENZJA

**Dorobku artystycznego, dydaktycznego oraz dzieła artystycznego
wskazanego jako szczególne osiągnięcie w postępowaniu o nadanie
Pani doktor Dominice Glapiak- Piłasiewicz stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki muzyczne**

Zleceniodawca opinii:

Recenzja została sporządzona w związku z Uchwałą nr 146/2024 Senatu Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku z dnia 30 września 2024 roku w sprawie powołania mnie w skład komisji habilitacyjnej i jako recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie artystycznej: sztuki muzyczne Pani dr Dominice Glapiak- Piłasiewicz.

Podstawa prawna:

Art. 221 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2023 r. poz. 742, z późniejszymi zmianami).

Po analizie przedstawionej przez Panią doktor dokumentacji stwierdzam, że spełnia ona wymagane przez ustawę warunki.

Dane o Kandydatce:

Pani doktor Dominika Glapiak- Piłasiewicz w 2009 roku ukończyła z wyróżnieniem Akademię Muzyczną im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku (klasa fortepianu prof. dr hab. Waldemara Wojtała, klasa kameralistyki prof. dr hab. Anny Prabuckiej- Firlej). Warte odnotowania są nagrody i wyróżnienia, które Pani Doktor uzyskała jeszcze przed ukończeniem

studiów- zarówno jako solistka (np. 2004, Wiedeń- II nagroda na konkursie „International Forum”, 2008 Madryt, „Delia Stainberg International Piano Competition” - wyróżnienie półfinalisty, 2009 Słupsk tytuł Laureata 42. Festiwału Pianistki Polskiej), jak i kameralistka (2009 Smorgonie, Białoruś, IX Międzynarodowy Konkurs Muzyki Kameralnej im. Michała Kleofasa Ogińskiego, II Nagroda z Triem Indigo, 2009 Gdańsk, V Międzynarodowy Konkurs Muzyki Kameralnej im. Johannes Brahmsa- II nagroda dla tria Indigo). Należy zauważyć, że zdobywanie nagród na konkursach kameralnych (w tym tak prestiżowych, jak konkurs w Gdańsku) przez zespół jeszcze studencki świadczy o znakomitym przygotowaniu kameralnym i talencie jego członków.

W roku 2009- równoległe z dyplomem magisterskim na Akademii Muzycznej- Pani Dominika Głapiak- Piłasiewicz ukończyła również studia licencjackie na kierunku Integracja Europejska w Gdańskiej Wyższej Szkole Administracji (obecnie Gdańska Szkoła Wyższa).

Po uzyskaniu dyplomu Pani Głapiak- Piłasiewicz została zatrudniona w swojej macierzystej uczelni na stanowisku asystenta przy Katedrze Kameralistyki w klasie prof. Andrzeja Kulki, gdzie pracowała przez 10 lat poznając bogatą literaturę skrzypcową, a także prowadząc zespoły kameralne, dzięki „zaufaniu i wsparciu ówczesnej Kierownik Katedry Kameralistyki, prof. dr hab. Anny Prabuckiej- Firlej”. Powierzenie młodemu Pedagogowi tak odpowiedzialnego zadania świadczy o jakości pracy i potencjale, jaki zobaczyła Pani Profesor Prabuckiej- Firlej w Dominice Głapiak- Piłasiewicz. Tego zaufania Pani Głapiak nie zawiodła- obecnie prowadzi 8 różnorodnych formacji kameralnych, pracuje z kilkoma pedagogami skrzypiec (dr hab. Anna Wandtke- Wypych, dr hab. Robert Kwiatkowski, dr hab. Andrzej Kacprzak), a także w klasie śpiewu (prof. dr hab. Bożena Harasimowicz).

W latach 2011- 2013 Dominika Głapiak- Piłasiewicz, pracując na uczelni, kontynuowała edukację na studiach podyplomowych u prof. Diny Yoffe w Internationale Musikakademie Anton Rubinstein für Klavier und Kammermusik w Düsseldorfie, pogłębiając swoje umiejętności pianistyczne i kameralne. Należy podkreślić bardzo właściwy i trafny dobór drogi edukacyjnej i zawodowej Pani Dominiki Głapiak- Piłasiewicz- nieustanne doskonalenie warsztatu pianistycznego, rozszerzanie repertuaru i koncertowanie i jako solistka i jako kameralistka. Wykształcenie zostało uzupełnione licznymi kursami mistrzowskimi (solowymi i kameralnymi) takich mistrzów jak Andrzej Jasiński, Eugene Indjic, Tim Frederiksen, Avedis Kouyoumdjian, Viera Nosina, Eri Nakagawa, Robert Palmer, Zbigniew Raubo, Alexander Bondurjanski, Guarneri Trio Prague, Dang Thai Son, Helen Reid, Kwartet Camerata i in.

Pani Głapiak zdobywa kolejne wyróżnienia i nagrody (m.in. 2011, I miejsce w kategoriach Solo Piano i Concerto Competition na Osaka International Music Competition; 2013, IV Miejsce w Kategorii Piano Solo oraz II Miejsce w kategorii Muzyka Kameralna na 11. Concorso Internazionale „Premio Città di Padova 2014”), liczne stypendia (m.in. Stypendium- III Nagroda w konkursie „Primus Inter Pare” dla najlepszego studenta Pomorza w 2008 roku, Stypendium Instytutu Adama Mickiewicza 2013, Stypendium Kulturalne Miasta Gdańska- „Fundusz Mobilności”- czterokrotnie 2012, 2013, 2014, 2024, Stypendium gdańskiego Klubu Soroptimist 2015, Stypendia Twórcze- MKIDN 2017, Województwa Pomorskiego- czterokrotnie 2015, 2019, 2020, 2023, Miasta Gdańska 2018).

Doktorat

W roku 2016 Pani Dominika Glapiak- Piłasiwicz pomyślnie przeprowadziła postępowanie doktorskie, uzyskując stopień naukowy doktora sztuk muzycznych na podstawie pracy „Koncert podwójny, współpraca solistów i orkiestry”, której promotorem była prof. dr hab. Anna Prabucka- Firlej. Pani Dominika Glapiak- Piłasiwicz brała udział w nagraniu dwóch płyt CD: „Elgar- Shostakovich-Penderecki” (AP0353, 2015), gdzie wykonała partię fortepianu w koncercie Szostakowicza na fortepian, trąbkę i orkiestrę c-moll op. 35 i „Double concertos/Mendelssohn-Chausson” (AP0377, 2016), gdzie wykonała partię fortepianu w koncercie podwójnym F. Mendelssohna d-moll i E. Chausson op. 21.

Działalność artystyczna i badawcza

Przedstawiona do oceny dokumentacja zawiera informacje o szerokiej działalności artystycznej dr Dominiki Glapiak – Piłasiwicz. Zwraca uwagę różnorodność podejmowanych działań i wszechstronność artystki- od recitali solowych, poprzez recitale kameralne z jednym partnerem, bądź partnerką, poprzez trio, aż po większe składy wykonawcze (*Concerto da camera na fortepian, 9 instrumentów dętych i perkusję* Szymona Laksa). Dokumentacja jest przygotowana w sposób wzorcowy- ujęte są najważniejsze dokonania w syntetycznej, ale wyczerpującej i logicznej formie. Liczba, waga koncertów, różnorodność repertuarowa świadczy o jakości działalności artystycznej Pani Dominiki Glapiak- Piłasiwicz.

Przed uzyskaniem stopnia doktora, pianistka między innymi:

- była zapraszana na festiwale muzyczne we Francji, Polsce, Rosji i Szwajcarii,
- była oficjalnym pianistą XV Concurso Internacional de Canto Lirico „Voces del Mundo” w Trujilo (Peru),
- grała jako solistka i kameralistka w Austrii, Belgii, Hiszpanii, Japonii, Peru, Trynidadzie i Tobago, Szwecji, Wielkiej Brytanii oraz Stanach Zjednoczonych,
- nagrała 3 płyty CD („Młodzi Kameraliści: Dominika Glapiak, Maciej Kulakowski DUX 0771, 2011; „Mussorgski/Chopin”, płyta solowa MTS CD-024, 2014; „Strauss-Wagner. Songs” Bożena Harasimowicz- sopran, Dominika Glapiak- fortepian AP0340, 2014).

Jak wspomina w swoim autoreferacie Pani Dominika Glapiak- Piłasiwicz, uzyskanie stopnia doktora było dla niej momentem przełomowym- przedstawiona dokumentacja stwierdzenie to usprawiedliwia i potwierdza. Pani doktor rozpoczyna pogłębioną działalność artystyczno- badawczą. Jej pragnienie odkrywania nowych obszarów muzycznych powoduje próby zdobycia środków na realizację swoich pomysłów badawczych.

Skuteczne aplikowanie do różnych instytucji w celu pozyskania funduszy na działanie artystyczne, kreowanie projektów artystycznych – to jeszcze jedna umiejętność, którą bez wątplenia posiada Pani doktor Dominika Glapiak- Piłasiwicz. W dzisiejszych czasach jest to bardzo istotna zdolność- na szczęście w przypadku Pani Dominiki Glapiak łączy ona ten talent

z świetnym warształem pianistycznym, inteligencją, chęcią dotarcia do źródeł- szukaniem muzycznej prawdy, szukaniem muzycznej sprawiedliwości choćby dla niedostatecznie według Pani Glapiak (i słusznie! Jak tego dowiedzie swoim nagraniem i swoją artystyczną działalnością) znanej twórczości Szymona Laksa.

W 2017 roku Pani dr Dominika Glapiak- Piłasiewicz uzyskuje 7-miesięczne stypendium twórcze Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Przywrócić pamięci”, mające na celu zbadanie, wykonanie i prezentację twórczości Szymona Laksa. Na przełomie 2017 i 2018 roku wykonuje szereg koncertów solowych i kameralnych (z wiolonczelistą Maciejem Kułakowskim i skrzypkiem Robertem Kwiatkowskim) z dziełami tego kompozytora, a także organizuje 3 spotkania popularyzatorskie dla młodzieży ze szkół muzycznych Gdańska, Gdyni i Elbląga.

W kolejnych latach Pani Glapiak często wykonuje dzieła Szymona Laksa, poszerzając wykonywany repertuar tego kompozytora (m.in. na zaproszenie I Festiwalu Muzycznego „Laks ocalały”, organizowanym przez Stowarzyszenie Polskich Muzyków Kameralistów w 2023 roku w Warszawie), wygłasza wykłady na jego temat (w podanym w autoreferacie opisie wykładów jest błąd – na str. 8, przypis nr. 2- wygłoszenie wykładu „Chęć poznania jako cecha niezbędna kameralisty w kontekście muzyki Szymona Laksa”, VI Sesja Naukowa „Style, kierunki kompozytorów XX i XXI wieku a twórczość kameralna”, podano „Akademia Muzyczna im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu”, na str. 10-11, to samo działanie jest umiejscowione w łódzkiej Akademii Muzycznej), zachęca studentów i zespoły kameralne do rozszerzenia repertuaru o dzieła tego kompozytora.

W roku 2019, w wyniku uzyskania dofinansowania MKIDN w programie „Muzyczny ślad” powstaje monograficzna płyta „Simon Laks- In Between” (przedstawiona jako jedna z dwóch płyt jako osiągnięcie, będące podstawą wszczęcia postępowania habilitacyjnego).

Osiągnięcie, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 Prawo o szkolnictwie wyższym.

Pani dr Dominika Glapiak- Piłasiewicz wskazuje jako osiągnięcie, będące podstawą wszczęcia postępowania habilitacyjnego dwie płyty CD:

- „Simon Laks- In Between” (ACD 249-2), *Fundacja Hanseatica*
- „My Story” (ACD 322), *Fundacja Hanseatica*

Simon Laks – In Between- to nazwa projektu wymyślonego i zrealizowanego w formie nagranej płyty przez Panią dr Dominikę Glapiak i zaproszonych przez nią do współpracy artystów. Zawiera:

- Sonatę na wiolonczelę i fortepian (1932), nagrałą z Błażejem Golińskim,
- Suitę polską na skrzypce i fortepian (1935), nagrałą z Robertem Kwiatkowskim,
- Balladę *Hommage à Chopin* na fortepian (1949),
- *Concerto da camera* na fortepian, 9 instrumentów dętych i perkusję (1964), nagrany z Dorotą Kowalską – flet, Alicją Szymczyk- obój, Andrzejem Wojciechowskim- klarnet, Wojciechem Kolińskim- klarnet, klarnet basowy, Mirosławem Pachowiczem- fagot,

Ewą Naczek- Jankowską- fagot, kontrafagot, Zbigniewem Kalicińskim i Ewą Ciechańską- waltornie, Kamilem Kruczkowskim- trąbka i Mateuszem Wilczyńskim na perkusji.

Płyta jest starannie wydana, zawiera słowo wstępne André Laksa, syna Kompozytora, główny tekst książeczki napisany został przez Dominikę Głapiak, a opracowanie noty biograficznej kompozytora zgodził się napisać Frank Harders- Wuthenow, niezwykle zasłużony dla promocji mniej znanej muzyki polskiej muzykolog i dyrektor berlińskiej firmy wydawniczej Boosey&Hawkes.

Płyta została zrealizowana w ramach grantu uzyskanego w roku 2019, w wyniku uzyskania dofinansowania MKIDN w programie „Muzyczny ślad” MKIDN. Kolejność podejmowanych przez Panią Dominikę Głapiak działań budzi szacunek i ukazuje jej stosunek do muzyki. Po kilkunastu miesiącach artystycznego badania twórczości Szymona Laksa- w formie koncertów, wykładów, studiowania nowych utworów- podejmuje starania o wydanie płyty. Wie dokładnie, jakich utworów ma użyć, jak zestawić program, jakich solistów ma zaprosić, by powstało to dzieło. Płyta, która ma ukazać, jak wspaniałym kompozytorem jest Szymon Laks. Jak bardzo szkoda, że dopiero teraz poznajemy jego utwory. Jak wielka jest strata dla muzyki, że tak potoczyły się jego dzieje, że nie stworzył więcej utworów. Pani dr Dominika Głapiak- Piłsiewicz spełniła jako artystka wspaniały obowiązek w dziele przywrócenia tej świetnej muzyki światu.

Płytę otwiera *Sonata na wiolonczelę i fortepian*, napisana przez Laksa w 1932. Sonata Szymona Laksa doczekała się w ostatnich latach kilku bardzo dobrych nagrań. Nagranie pochodzące z tej płyty też do nich należy. Co prawda nie przekonuje mnie interpretacja tematu fortepianu w 1. części (*Allegro moderato ma deciso*), pokrywająca się dokładnie z artykulacją wiolonczeli (pierwsze dwa akordy fortepianu są wyraźnie oddzielone). Zapis to umożliwia, natomiast użycie aż sześciu dźwięków w fortepianie, które odpowiednio uderzone stworzyłyby linię -mogłoby ładnie uzupełnić wyrazistą linię i artykulację wiolonczeli, dając wrażenie od początku większej płynności tematu, budowania dłuższych fraz. Jest to kwestia doboru środków, absolutnie dopuszczalna, jednak nie przekonuje mnie użyte przez Panią dr Głapiak to rozwiązanie, w tym miejscu frazy. Kolejna decyzja interpretacyjna- zwolnienie w taktie 8. i w analogicznym miejscu dwa takty przed nr 10- nie ma pokrycia w partyturze. Zamknięcie pierwszego pokazania grupy tematu przed „odpowiedzią” fortepianu w *piano dolce legato* ma negatywny wpływ na płynność frazowania i narracji. Zastosowanie takiego zwolnienia bardzo zmniejsza przepływ energii w formie i dialog między instrumentami. Autorka płyty słusznie stwierdza i podkreśla niesłychaną staranność zapisu i budowy formalnej dzieł Laksa. Wspomina też, o uwarunkowaniach muzyki kameralnej- o budowaniu relacji i kształtowaniu wspólnej wizji interpretacji. Być może pomysł na zwolnienie pochodził od partnera Pani Głapiak. W moim odczuciu płynne przejście do dalszego budowania tematu przez fortepian, bez użycia zwolnienia byłoby lepszym rozwiązaniem. Interpretacja *rallentando* przed nr 12 (t. 181-182) jest mniejsze, niż „dodane” przez artystów *rallentando* przed nr. 10. i w nr 1.

„Otwarcie” w fortepianie w t. 195 realizowane jest prawie wyłącznie brzmieniem prawej ręki- brakuje w tym miejscu pokazania ambitusu, wagi basu, który mógłby ładnie uzupełnić i dopełnić brzmienie.

Użyte przez artystów tempo jest nieco szybsze niż kompozytora, ale ma to korzystny wpływ na narrację. W nr. 5 wiolonczela wykonuje swoją partię *capriccioso*- ciekawe

rozwiązanie, trochę przypominające sonatę Debussy'ego, fortepian pozostaje stabilny, neoklasyczny- świetny pomysł! W takcie 221 jest błąd fortepianu- zamiast taktu 2/4, wykonany jest 3/4. Brak różnic artykulacyjnych w t. 91-94 i 95-96 (staccato i non legato są tu takie same). Od taktu 101 do 112 bardzo dobre i czytelne rozróżnienia barwowe górnego i dolnego głosu fortepianu. Bardzo dobra kulminacja (*Maestoso*) w nr 13.

Przekonuje dobór rodzaju dźwięku fortepianu- nie jest on zbyt masywny, jest „przejrzysty” i dobrze współgra z barwą wiolonczeli. Artyści mają stabilne tempo (z wyjątkiem wspomnianego wcześniej pomysłu dodania zwolnienia), interpretacja jest spójna i logiczna.

Część II (*Andante un poco grave*) - przepiękne wykonanie. Artyści trzymają napięcie, fraza układa się niezwykle naturalnie, tempo nieznacznie faluje w reakcji na zmiany harmoniczne i dynamikę - niezwykle spójna i przekonująca interpretacja. Równie przekonująca interpretacja części III (*Presto*) domyka to dzieło. Artyści precyzyjnie realizują zamierzenia kompozytora- tempo jest dokładnie takie, jakiego życzył sobie kompozytor. Zalecane przez kompozytora tempo nie jest łatwe-na pewno prościej by było zagrać tę część szybciej. Tu koncepcja Szymona Laksa jest zrelizowana z morderczą dokładnością. Piękne, eleganckie, nieagresywne akcenty z łuczkami wykonane przez Pianistkę- świetny wybór, faktura w późniejszym przebiegu jest bardziej wyrazista, wybór takiego rozwiązania jest bardzo trafny i świadczy o mądrości interpretacyjnej Pani dr Dominiki Glapiak- Piłasiewicz. Precyzyjna dynamika, realizacja pauz, staccat... świetne wykonanie. Szkoda, że artyści nie pokusili się o wykonanie wieńczącego część *Prestissima* nieco szybciej, zgodnie z oznaczeniem kompozytora- byłaby to wtedy pewnie interpretacja wzorcowa.

Dedykowana Karolowi Szymanowskiemu *Suita polska na skrzypce i fortepian* (1935) ma budowę trzyczęściową:

- I. *Allegro moderato*
- II. *Andante*
- III. *Allegro molto*.

Kolejne fantastyczne dzieło i przekonująca interpretacja. Część I. Świetnie brzmiące otwarcie fortepianu, dobrze dobrane tempa, właściwe proporcje między instrumentami, dowcipnie prowadzone dialogi przy zachowaniu potoczności narracji- słucha się tej interpretacji z dużym zaciekawieniem. Bardzo dobra, różnorodna artykulacja świadczy o nienagannym warsztacie pianistycznym.

Część II.- liryczna, kujawiakowo- bluesowa, pokazuje dużą swobodę frazowania obojga artystów, którzy naprzemiennie prowadzą temat i budują „akcję” tej części suity. Piękne, kameralne rozumienie intencji, wzajemne inspirowanie się, duża kultura brzmienia.

Część III. *Allegro molto*, wieńcząca cykl wprowadza kolejne tematy inspirowane polską muzyką ludową w zawsze eleganckiej stylizacji. Świetny finał części- konsekwentnie, wirtuozowsko, w dobrym guście, precyzyjnie domykając formę.

Kolejny utwór płyty to solowa „Ballada *Hommage à Chopin*” z 1949 roku. Solidna, rzetelna pianistyka, czytelnie zbudowana forma- artystka odczytuje ten utwór neoklasycznie, do czego ma prawo, ma to wpływ na dobór dźwięku, kształtowanie frazy- przeważa myślenie formalne, chęć oddania rzetelnie wszystkich szczegółów nad poetyckim polotem.

Płytę wieńczy światowa premiera fonograficzna- *Concerto da camera na fortepian, 9 instrumentów dętych i perkusję*, składający się z trzech części:

- I. *Allegro non troppo*

II. *Andantino*

III. *Allegro assai*.

Pani dr Dominika Glapiak- Piłasiewicz zdecydowała się na nagranie tego utworu bez udziału dyrygenta. Była to decyzja odważna, podjęta z pełną świadomością jej konsekwencji. Artystka wywiązała się z niej nienagannie- przygotowana przez nią koncepcja wykonania została zaakceptowana przez partnerujących jej instrumentalistów i wzbogacona ich z pewnością cennymi spostrzeżeniami. Utwór słucha się z nieustającym zainteresowaniem i zachwytem. Solowo potraktowany fortepian jest często przeciwstawiany pozostałym instrumentom i ma rolę wiodącą- artystka jest znakomitym liderem: wirtuozem, który nigdy nie nadużywa przewag, jakie może dać fortepian. W części II. bardzo ładna i elegancka agogika w partii fortepianu w temacie. Pięknie uchwycona i dobrana paleta kolorów dopełniająca instrumenty dęte. Świetna interpretacja, będąca z pewnością niezwykle ważnym elementem budowania wizerunku Szymona Laksa jako jednego z najlepszych kompozytorów XX wieku. Tą płytą Pani Dominice Glapiak- Piłasiewicz udało się przekonać i udowodnić klasę dzieł tego niesłusznie nieobecnego na scenach koncertowych twórcy. Nie dziwi fascynacja Pani doktor tym kompozytorem, wspaniale, że – jak wspomina w autoreferacie- rozumienie tego kompozytora poparte jest również nad analizą jego twórczości literackiej, jego stylu pisarskiego, jego sposobu podejścia do komponowania również utworów literackich.

Kolejne dzieło zaproponowane przez Panią dr Dominikę Glapiak- Piłasiewicz w procesie habilitacyjnym to płyta „My story”. Jak pisze artystka w swoim autoreferacie- jest to wynik wspólnych fascynacji muzycznych w duecie ze skrzypkiem, Robertem Kwiatkowskim. Duet ten koncertuje w kraju i zagranicą (np. na festiwalu „Semenas Musicales” w Frutillar w Chile w 2018 roku).

Płytę otwiera transkrypcja słynnej pieśni R. Wagnera „Träume”, studiów do „Tristana i Izoldy”. Trafny wybór na otwarcie tego artystycznego portretu najbliższych gustowi artystów kompozycji. Wspaniała muzyka, bardzo dobre wykonanie, zabrakło może większego różnicowania barwowego w fortepianie- pierwsze 4 takty to przygotowanie, stworzenie napięcia, które zwiększy istotę pojawienia się w takcie piątym głosu górnego (w wersji orkiestrowej wykonywanej przez grupę instrumentów dętych) z pełnymi napięcia sekundowymi motywami opadającymi.

Sonata skrzypcowa a-mol op. 13 Ignaccgo Jana Paderewskiego. Sonatę otwiera *Allegro con fantasia*- potężna część pierwsza cyklu. Naturalnie prowadzona narracja, dobra dyspozycja agogiki, choć określenie tempa i czas powstania utworu usprawiedliwiałby nawet większe dowolności agogiczne- np. przy powtórzeniu ekspozycji. Tempo mogłoby być nieco płynniejsze- długie budowanie fraz byłoby wtedy czytelniejsze. Piękny nastrój II. części (*Intermezzo. Andantino*). Sonatę zamyka *Finale. Allegro molto quasi presto*. Bardzo wartościowa interpretacja. Pani Dominika Glapiak rzetelnie realizuje partię fortepianu, dobrze słyszalne są wszystkie dźwięki, co przy rozbudowanej fakturze jest cenne i świadczy o świadomym użyciu świetnego warsztatu, o dobrej artykulacji, nienagannym słuchaniu swojej gry w relacji do skrzypiec i akustyki, o wyrafinowanej pedalizacji. Pianistka jest mądrym partnerem, który współkreuje budowaną formę nigdy nie przekraczając granic dobrego smaku. Trafna decyzja o nierealizowaniu powtórzenia ekspozycji ostatniej części.

Kolejnym wspólnie zagrany utworem jest *Sonata skrzypcowa e- moll op. 82*. Edwarda Elgara. Bardzo dobra, przekonująca interpretacja, zgodna z zapisem nutowym i stylem

kompozytora świadcząca o artystycznej dojrzałości i klasie wykonawców. Czytelność, logika, dobra budowa formalna, jasna, przejrzysta koncepcja.

Płyta zamyka „*Pochwała nieśmiertelności Jezusa*” na skrzypce i fortepian Oliviera Messiaena ze słynnego „*Kwartetu na koniec czasu*”. Znakomita koncepcja.

Płyta interesująca, wysoki poziom wykonawczy, wnosi bez wątpienia twórczy wkład w rozwój dyscypliny. Pani dr Dominika Głapiak- Piłasiewicz jest bardzo dobrą pianistką, a jeszcze lepszą kameralistką- jej pełna zrozumienia, wrażliwa obecność jest zawsze ramą, bazą dla muzycznych partnerów, dopowiada myśli, inspiruje, otwiera nowe przestrzenie, mądrze buduje formę uwzględniając możliwości instrumentów, którym partneruje i pomysły interpretacyjne partnerów. Dominika Głapiak- Piłasiewicz to mądra pianistka, w jej grze nie ma ekliwego sentymentalizmu, jest zawsze logika, która panuje nad uczuciami.

Podsumowanie

Pani dr Głapiak- Piłasiewicz jest stale obecna na scenach koncertowych- polskich, głównie w Gdańsku i rejonie Pomorza Gdańskiego, Kujaw i Warmii, jest zapraszana również do wykonań koncertów zagranicznych (solowych- m.in. Anglia, Stany Zjednoczone, kameralnych – n.ib. Włochy, Chile, Dania, Czarnogóra) była też dwukrotnie pianistką konkursu wokalnego w Peru (Concurso Internacional de Canto Lirico „Premio Ciudad de Trujillo”), co potwierdza jej międzynarodową pozycję zawodową. To artystka, która świadomie buduje swoją pozycję w muzycznym świecie. Stałe publikuje swoje nagrania zarówno w formie płyt CD, jak i w internecie (np. ciekawe nagranie Grand duo dramatique op. 40 Michała Bergsona z Błażem Golińskim na wiolonczeli; nagrania koncertów i in.). Bardzo wartościowa jest działalność zespołu Polish Piano Trio, formacji stworzonej przez Panią dr Głapiak wraz z Robertem Kwiatkowskim (skrzypce) i Błażem Golińskim (wiolonczela) w 2017 roku. Zespół- poza klasycznym repertuarem (Mendelssohn, Brahms, Haydn, Schumann, Beethoven, Szostakowicz, Chopin, Panufnik, Wajenberg) zajmuje się również promocją mniej znanej literatury polskiej (utwory A)nni Raclawskiej, Michała Bergsona, Romualda Twardowskiego, Kąskiego)- zarówno w kraju , jak i zagranicą (Dania, Włochy).

Z dokumentacji można wywnioskować jej olbrzymie poświęcenie również działalności organizacyjnej- jest animatorem wielu inicjatyw o dużym znaczeniu i dla rozwoju dziedziny, i dla budowania społecznego oddziaływania muzyki, budowanie potrzeby na nią, co w dzisiejszych czasach jest niezwykle ważne. Pani dr Dominika Głapiak- Piłasiewicz koordynowała następujące wydarzenia:

- Cykl koncertów „Gdański salon kulturalny- warto tu być” w Oblackim Centrum Kultury (12 koncertów; opiekun merytoryczny i artystyczny),
- Cykl koncertów „Stocznia klasyczna” - w przestrzeni Stoczni Gdańskiej (10 koncertów, dyrektor artystyczny cyklu)
- Festiwal „Języki muzyki” - Gdańsk i region pomorski (18 koncertów; dyrektor artystyczny festiwal, koordynator działań organizacyjnych)
- Festiwal i studenckie forum aktywności kameralnej „Gramy razem” (koordynator projektu)

- Ogólnopolska Studencka Konferencja Artystyczno- Naukowa „Gramy razem w” (3 edycje; opiekun artystyczny i merytoryczny)
- VIII Międzynarodowy Konkurs Muzyki Kameralnej im. Johanna Brahmsa (członek komitetu organizacyjnego)
- Cykl koncertów „Scena młodych” (60 koncertów, opiekun artystyczny cyklu, prelegent, konferansjer)
- Cykl koncertów „muzyczne przyjemności” (8 wydarzeń muzycznych, opiekun artystyczny).

Jako uzupełnienie można jeszcze dodać ciekawe pomysły edukacyjne- np. stworzenie przedmiotu „laboratorium kameralne”, który skutecznie rozszerza świadomość wagi kameralistyki w grupie studentów ostatniego roku studiów na gdańskiej Akademii Muzycznej.

Konkluzja

Na podstawie przedstawionej dokumentacji oraz wniosków zawartych w niniejszej recenzji stwierdzam, że Pani Doktor Dominika Głapiak- Piłasiewicz spełnia warunki do nadania jej stopnia doktora habilitowanego w myśl wymagań określonych w art. 219 ust. 1 pkt 2 i 3 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. z 2020 r. poz. 85 z późn. zmianami). Przedstawiony dorobek i osiągnięcia artystyczne oceniam pozytywnie i je przyjmuję.